NORAKSTS
Lieta Nr.A42460806
SKA – 108/2011

S P R I E D U M S

Rīgā 2011.gada 11.maijā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators A.Guļāns
senatore J.Briede
senatore V.Krūmiņa

piedaloties pieteicējai *V.A.*, pieteicējas pārstāvjiem *R.A.* un *V.P.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim *M.M.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *V.A.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 24.maija lēmuma Nr.19/143396 atcelšanu, sakarā ar *V.A.* un Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzībām par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 29.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests *V.A.* veica vienkāršo nodokļu auditu par 2002., 2003. un 2004.gadu.

Ar Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu papildus aprēķināti Ls 7776,82, no tiem iedzīvotāju ienākuma nodoklis Ls 3888,41 (par 2002.gadu Ls 760,91, par 2003.gadu Ls 469,18, par 2004.gadu Ls 2658,32) un soda nauda Ls 3888,41.

Galīgais lēmums iestādē ir Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 24.maija lēmums Nr.19/14396.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 24.maija lēmuma Nr.19/14396 atcelšanu.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 19.decembra spriedumu pieteikums apmierināts, kā arī uzlikts pienākums Valsts ieņēmumu dienestam izvērtēt pieteicējas papildu iesniegtos pierādījumus un veikt jaunu pieteicējas maksājamā iedzīvotāju ienākuma nodokļa aprēķinu par 2002., 2003. un 2004.gadu.

[4] Izskatījusi Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas spriedumu, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010.gada 29.jūnija spriedumu pieteikumu apmierināja daļā, atcēla Valsts ieņēmumu dienesta 2006.gada 24.maija lēmumu Nr.19/14396 daļā, ar kuru pieteicējai noteikts pienākums iemaksāt budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli Ls 2359,40 un soda naudu Ls 2359,40. Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[4.1] No likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta trešās daļas un Ministru kabineta 2000.gada 26.septembra noteikumu Nr.331 „Kārtība, kādā Valsts ieņēmumu dienests uz aprēķinu pamata nosaka fizisko personu apliekamo ienākumu" 4.punkta izriet Valsts ieņēmumu dienesta pienākums rakstveidā brīdināt konkrēto personu par pārbaudes uzsākšanu un nosūtīt aizpildīšanai attiecīgās deklarācijas.

Pieteicēja Valsts ieņēmumu dienesta vēstuli „Par deklarāciju iesniegšanu" nav saņēmusi, taču saņemot paziņojumu par pārbaudes veikšanu, kopā ar pilnvarotām personām ir ieradās Valsts ieņēmumu dienestā.

Valsts ieņēmumu dienests ir veicis pārrunas ar pieteicēju, par ko Sākuma sarunas protokolā norādīts, ka tiks iesniegti izmaksu attaisnojošie dokumenti. Savukārt papildu deklarācijas par 2002., 2003. un 2004.gadu un citi attaisnojuma dokumenti iesniegti audita laikā.

Lēmuma pieņemšanas laikā spēkā bija likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta ceturtās daļas otrā teikumā ietvertā tiesību norma, kura bija interpretēta tādējādi, ka attaisnojuma dokumenti, kas uzrādīti pēc Valsts ieņēmumu dienesta noteiktā deklarācijas vai tās precizējuma iesniegšanas termiņa, nav uzskatāmi par pierādījumiem un nav izmantojami lietā. Ņemot vērā Satversmes tiesas 2007.gada 11.aprīļa spriedumā lietā Nr.2006-28-01 konstatēto, apgabaltiesai pieteicējas pierādījumi, kurus viņa ir iesniegusi iestādē, ir jāvērtē kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā, ievērojot Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu un 161.panta pirmo daļu.

Konkrētajā lietā ir redzams, ka Valsts ieņēmumu dienesta sūtītais uzaicinājums nav sasniedzis mērķi, proti, persona nav iepazīstināta ar pienākumu. Pieteicējai nav bijis ar likumu noteikts obligāts pienākums iesniegt gada ienākumu deklarācijas. Pienākums iesniegt gada ienākumu deklarācijas varēja rasties tikai saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma

nodokli" 22.panta pirmo un trešo daļu. No šīm tiesību normām var secināt, ka vispirms ir jau jābūt vai nu iesniegtai papildu deklarācijai vai privātpersonas aktīvai darbībai. Ja sadarbības nav, vai privātpersona izvairās no sadarbības, var uzskatīt, ka personai ir iestājies pienākums veikt noteiktas darbības.

Nav pietiekoši nosūtīt vienu vēstuli uz personas deklarēto dzīves vietu un, ja persona nesniedz atbildi, uzskatīt, ka persona neizpilda pienākumus. It īpaši tas nav pieļaujams gadījumā, kad iestāde no pasta saņem atpakaļ ierakstītus sūtījumus. Tam, ka viena vēstule nav sasniegusi adresātu var būt daudzi arī no personas neatkarīgi iemesli. Valsts ieņēmumu dienestam šādā gadījumā ir jānosūta pārbaudāmajai personai atkārtota vēstule.

Ne no vēstules, ne no sniegtajiem paskaidrojumiem nav redzams, ka Valsts ieņēmumu dienesta darbinieki ir informējuši pieteicēju par to, ka tā nav iesniegusi gada ienākuma deklarācijas, kas loģiski būtu bijis jāizdara, lai pieteicēja zinātu, kāds iemesls ir viņas uzaicināšanai uz Valsts ieņēmumu dienestu, kā arī sagatavotu ienākumu pamatojošus dokumentus, kā arī citus pierādījumus.

[4.2] Pieteicēja neapstrīd, ka iztikas minimuma un pakalpojuma groza vērtība pēc Centrālās statistikas pārvaldes datiem 2002., 2003.gada un 2004.gadā vienai personai attiecīgi bija Ls 1065,12, Ls 1122,48, Ls 1185,36, taču uzskata, ka nosakot šo summu kā obligātos izdevumus par pieteicējas apgādājamajiem (abiem bērniem), nav ņemts vērā, ka bērnus apgādāja arī viņas vīrs.

Fakts, ka pieteicējas nodokļa grāmatiņā kā apgādājamie ir ierakstīti viņas bērni nenozīmē, ka viņai vienai ir pienākums nodrošināt bērnus ar uzturu. Pieteicējas vīrs norādīja, ka viņš ar sievu atsevišķi nenodala naudas summas bērnu uzturēšanai.

Atbilstoši Civillikuma 177. un 178.pantam kopā dzīvojošiem vecākiem pienākums nodrošināt bērnus ar ēdienu, apģērbu un citām precēm un pakalpojumiem ir kopīgs.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 13.panta pirmās daļas 1.punkta „a" apakšpunktā noteiktajam nav nozīmes, aprēķinot pieteicējas ienākumus un izdevumus.

Ja nav noskaidrots konkrēts katra vecāka izmantoto līdzekļu apjoms bērnu uzturēšanai un nav ticama pamata prezumēt citādu līdzekļu attiecību, tad atbilstoši Civillikuma 178.pantam, kas paredz vecāku kopīgu uzturēšanas pienākumu, prezumējams, ka katrs vecāks ieguldījis pusi bērnu uzturēšanai iztērēto līdzekļu.

Valsts ieņēmumu dienests pieteicējas līdzekļu izlietojumu aprēķināja 2002.gadā – Ls 2130,24, 2003.gadā – Ls 2244,96, 2004.gadā – Ls 2370,72. Ievērojot Civillikuma 178.pantu, atzīstams, ka minētā summa ir samazināma uz pusi. Tādējādi pieteicējas līdzekļu izlietojums atbilstoši iztikas minimuma preču un pakalpojumu grozam par viņas diviem bērniem, ir attiecīgi 2002.gadā – Ls 1065,12, 2003.gadā – Ls 1122,48 un 2004.gadā – Ls 1185,36.

[4.3] Valsts ieņēmumu dienests neatzīst *A.G.* 2003.gada 20.septembra aizdevumu pieteicējai Ls 6000 apmērā, jo no Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā esošiem dokumentiem *A.G.* rīcībā nevarēja būt šādi līdzekļi, un viņš deklarācijā to nav norādījis. Tomēr šis aizdevums ir atzīstams par ticamu.

Izvērtējot pierādījumus (tostarp aizdevumu no Baltijas tranzītu bankas), secināms, ka *A.G.* rīcībā bija Ls 6000, ko aizdot pieteicējai, un naudas aizdošanas fakts ir apstiprināts ar liecību. Pretrunas *A.G.* liecībā, kā arī fakts, ka papildu deklarācijā viņš nav norādījis aizdevumu pieteicējai un neprecīzi ir norādījis aizdevuma atmaksas termiņu, ir izskaidrojami ar *A.G.* nevērīgu attieksmi pret līguma izpildes noteikumiem, kā arī paviršību un vieglprātību pret naudas līdzekļiem.

[4.4] Iesniegtajā papildu deklarācijā par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas uzkrājumiem un īpašumiem par 2002.gadu pieteicēja ir uzrādījusi skaidras naudas uzkrājumus Ls 8000. Valsts ieņēmumu dienests neatzīst šos uzkrājumus, jo iesniegtajai papildu deklarācijai nebija pievienoti attaisnojuma dokumenti, kas apliecinātu pieteicējas skaidrās naudas izcelsmes avotus uz 2002.gada sākumu.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja Iedzīvotāju ienākumu gada deklarācijas nav iesniegusi par laika posmu no 1998.gada līdz 2002.gadam. No Valsts ieņēmumu dienesta nodokļu informācijas sistēmas paziņojuma par aprēķināto, ieturēto un budžetā pārskaitīto iedzīvotāju ienākuma nodokli ienākuma gūšanas (saņemšanas) vietā par 2001.gadu izriet, ka pieteicējai ir bijuši ienākumi (bruto ieņēmumi Ls 10,36) no AS Balta apdrošināšanas, SIA „Parex Brokeru sistēmas" bruto ieņēmumi Ls 1178,02, par 2000.gadu – bruto ieņēmumi Ls 232,82.

Izvērtējot pierādījumus, secināms, ka pieteicējas skaidrās naudas līdzekļu uzkrājumu veidošanās uz 2002.gada 1.janvāri nav pierādīta. To, ka pieteicējai nebija skaidras naudas uzkrājumu netieši apliecina fakts, ka pieteicēja bija lūgusi aizdevumu Ls 6000 *A.G.*

[4.5] Valsts ieņēmumu dienests neatzīst 2004.gada 5.septembra *V.P.* aizdevumu pieteicējai Ls 7000, jo nav dokumentāra apliecinājuma, ka būtu notikusi reāla naudas līdzekļu aizdošana.

Izvērtējot pierādījumus, nav pamata atzīt, ka pieteicēja ir saņēmusi aizdevumu no *V.P.* Ls 7000.

[4.6] Auditā ir konstatēts, ka pieteicēja 2004.gadā par Ls 8900 iegādājusies īpašumus - 8 dzīvokļus Rēzeknes pilsētā, un 2002.gadā ir veikta iemaksa par nekustamo īpašumu Ls 1600.

Pieteicēja, atsaucoties uz Civillikuma 89.pantu, uzskata, ka Valsts ieņēmumu dienestam bija jāņem vērā, ka jebkurš nekustamais īpašums, pat, ja tas ir reģistrēts

Zemesgrāmatā uz pieteicējas vārda, ir abu laulāto īpašums un uzskatāms, ka tas ir iegādāts par kopīgiem līdzekļiem.

Konkrētajā gadījumā atsaukšanās uz Civillikuma 89.pantu ir nepietiekama, jo audits tika veikts pieteicējai, un pieteicējai ir jāpierāda, ka nekustamie īpašumi ir iegūti arī vai par otra laulātā līdzekļiem, kas konkrētajā gadījumā nav darīts. Lietas materiālos nav pierādījumu, ka nekustamie īpašumi ir iegādāti, tostarp par otra laulātā līdzekļiem.

[4.7] Ņemot vērā konstatēto, ir atzīstams, ka pieteicējai par 2002.gadu ir konstatējams slēptais apliekamais ienākums Ls 2482,52. Līdz ar to papildu nomaksai valsts budžetā par 2002.gadu aprēķināms iedzīvotāju ienākuma nodoklis Ls 494,63.

Par 2003.gadu pieteicējai nav konstatējams slēptais apliekamais ienākums.

Ņemot vērā, ka apgabaltiesa atzina *A.G.* aizdevumu pieteicējai Ls 6000 apmērā, pieteicējai uz 2004.gadu izveidojās skaidras naudas uzkrājums Ls 5245,74.

Par 2004.gadu pieteicējai ir konstatējams slēptais apliekamais ienākums Ls 4641,53. Līdz ar to papildu nomaksai valsts budžetā par 2005.gadu aprēķināms iedzīvotāju ienākuma nodoklis Ls 1034,38.

[4.8] Tā kā 2002. un 2004.gadā līdzekļu izlietojums pārsniedza to avotus un tika konstatēts slēptais apliekamais ienākums, tad atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 7.pantam un 15.panta otrajai daļai attiecīgi audita rezultātā aprēķināms papildu iemaksai budžetā iedzīvotāju ienākuma nodoklis no slēptā ienākuma 2002.gadā Ls 494,63 un 2004.gadā Ls 1034,38, kā arī atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $31.^{3}$panta pirmajai daļai nosakāma soda nauda Ls 1529,01.

Ņemot vērā konstatēto, pārsūdzētais lēmums daļā par pieteicējas pienākumu iemaksāt budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli Ls 1529,01 un soda naudu Ls 1529,01, kopā Ls 3058,02, ir pamatots, bet pārējā daļā ir atceļams.

[5] Par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu daļā, kurā tika noraidīts pieteikums, pieteicēja iesniedza kasācijas sūdzību. Kasācijas sūdzība pamatota ar tālāk minētajiem apsvērumiem.

[5.1] Apgabaltiesa ignorēja pieteicējas argumentus par Valsts ieņēmumu dienesta pieļautajiem pārkāpumiem, neļaujot izteikt savu viedokli un neņemot vērā iesniegtos dokumentus.

[5.2] Apgabaltiesa nepamatoti neatzina *V.P.* izsniegto kredītu Ls 7000 un naudas uzkrājumus Ls 8000, kā arī neņēma vērā Civillikuma normas attiecībā uz laulāto kopīgu mantu, aprēķinot iegūto nekustāmo īpašumu vērtību.

[5.3] Apgabaltiesa ir pārsniegusi savas kompetences robežas, jo uzņēmās Valsts ieņēmumu dienesta funkcijas un patstāvīgi aprēķināja budžetā iemaksājamās naudas summas.

[6] Par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu daļā, kurā tika apmierināts pieteikums, Valsts ieņēmumu dienests iesniedza kasācijas sūdzību. Kasācijas sūdzība pamatota ar tālāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Tiesa nepamatoti atzinusi *A.G.* aizdevumu pieteicējai Ls 6000. Šis aizdevums nav norādīts *A.G.* Valsts ieņēmumu dienestam iesniegtajā papildu deklarācijā, viņa liecībās ir pretrunas. Kaut arī aizdevuma summa ir aptuveni līdzīga aizdevuma līgumā norādītajai summai, ko *A.G.* bija saņēmis no AKB „Baltijas tranzītu banka", tas neliecina par aizdevuma izlietojuma patiesumu. Turklāt aizdot aizdevumu pieteicējai bez jebkādiem procentu maksājumiem, pašam *A.G.* tiek radīti finansiāli zaudējumi, jo viņam, dzēšot aizdevuma summu, ir jāmaksā bankas procenti. Aizdevuma fakts ir vērtēts atrauti no pārējiem lietas materiāliem.

Tādējādi tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 103. un 154 pantu.

[6.2] Turklāt, atzīstot par ticamu naudas līdzekļu aizdošanas faktu, apgabaltiesa ir kļūdījusies slēptā ienākuma aprēķinā. Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturto daļu, apgabaltiesai bija tiesības lūgt Valsts ieņēmumu dienestam apelācijas tiesvedības laikā veikt aprēķinu, nevis darīt to patstāvīgi, tādējādi iejaucoties valsts pārvaldes iestādes funkciju veikšanā.

Motīvu daļa

[7] Administratīvā procesa likuma 325.pants noteic, ka apelācijas instances tiesas spriedumu administratīvā procesa dalībnieks var pārsūdzēt kasācijas kārtībā, ja tiesa pārkāpusi materiālo vai procesuālo tiesību normas vai, izskatot lietu, pārsniegusi savas kompetences robežas. No minētās normas izriet, ka pierādījumu pārvērtēšana neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

No pieteicējas kasācijas sūdzības izriet, ka pieteicēja nepiekrīt apgabaltiesas vērtējumam par lietas faktiskajiem apstākļiem, proti, par to, vai pieteicēja reāli ir saņēmusi aizdevumu no *V.P.*, kā arī attiecībā uz naudas uzkrājumiem. Savukārt no Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzības izriet, ka dienests nepiekrīt apgabaltiesas vērtējumam par lietas faktiskajiem apstākļiem attiecībā uz *A.G.* aizdevumu pieteicējai.

Tā kā pieteicējas un Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzības minētajās daļās ir vērstas uz pierādījumu pārvērtēšanu, Senāts šos argumentus nevērtēs.

[8] Nav pamatots pieteicējas arguments, ka apgabaltiesa ir ignorējusi audita laikā pieļautos pārkāpumus. No sprieduma *(sk. šā sprieduma 4.1 punktu)* redzams, ka apgabaltiesa ir analizējusi, vai Valsts ieņēmuma dienesta rīcība, nepārliecinoties, ka pieteicējai nosūtītais aicinājums iesniegt papildu deklarācijas ir sasniedzis adresāti, kā arī neņemot vērā vēlāk iesniegtos dokumentus, ir pamatota. Atsaucoties uz Administratīvā procesa likumu un Satversmes tiesas spriedumu, apgabaltiesa pati pārbaudījusi pieteicējas iesniegtos pierādījumus par viņas ienākumiem un izdevumiem un devusi tiem savu vērtējumu. Senāts atzīst, ka apgabaltiesa pamatoti vērtēja minētos pierādījumus. Kā jau norādīts iepriekš, pierādījumu pārvērtēšana nav Senāta kompetencē.

[9] Nav pamatots pieteicējas arguments, ka apgabaltiesa nav ņēmusi vērā Civillikuma normas attiecībā uz laulāto kopīgu mantu.

Kā atzīts Senāta judikatūrā, Civillikuma 89.pantā norādītā laulāto kopmantas prezumpcija nav tāda īpatnība, kas saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta sesto daļu pati par sevi būtu pierādījums citam ar personiskajām vajadzībām saistīto izdevumu apmēram, jo jau šajā normā norādīts, ka dienests novērtē maksātāja un viņa ģimenes personiskajām vajadzībām saistītos izdevumus. Tātad nodokļu maksātāja izdevumu (nevis ienākumu) noteikšanā nodokļu maksātājs var norādīt uz izdevumu segšanas īpatnībām, kādas valda viņa attiecībās (ne tikai laulību attiecībās), un iesniegt par tām pierādījumus *(sk. Senāta 2010.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-21/2010 15.punktu).*

Līdz ar to pieteicējas apsvērums, ka Valsts ieņēmuma dienestam vajadzēja dalīt uz diviem naudas summu, kas tika izlietota nekustamo īpašumu iegādei, un tādējādi uz pusi samazināt pieteicējas izdevumus, bez pierādījumiem par pieteicējas vīra reālo ieguldījumu šajos darījumos ir noraidāms.

[10] Nav pamatots pieteicējas, kā arī Valsts ieņēmumu dienesta arguments, ka apgabaltiesa ir pārsniegusi savas kompetences robežas, patstāvīgi aprēķinot iedzīvotāju ienākuma nodokļa apmēru.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103. panta pirmo daļu administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota administratīva akta vai iestādes faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros.

Valsts ieņēmumu dienesta lēmums, ar kuru personai uzlikts pienākums samaksāt iedzīvotāju ienākuma nodokli, ir obligātais administratīvais akts, jo nodokļa apmērs izriet no likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli", un iestādei nav piešķirta rīcības brīvība nodokļa

apmēra izvēlē. Savukārt tiesai, skatot pieteikumu par šāda obligātā administratīvā akta atcelšanu, jāpārbauda, vai iestāde pareizi ir piemērojusi materiālo tiesību normas, tostarp, veicot attiecīgā aprēķina pareizības pārbaudi.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 253.panta pirmo daļu ja pieteikumu par administratīvā akta atcelšanu tiesa atzīst par pamatotu, tā attiecīgo administratīvo aktu atceļ pilnībā vai kādā tā daļā.

Konkrētajā gadījumā tiesa atcēla Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu daļā un, ņemot vērā spriedumā izdarītos secinājumus, attiecīgi pārrēķināja un samazināja maksājamā nodokļa apmēru. Senāts atzīst, ka tādējādi tiesa nav pārkāpusi savas kompetences robežas, iejaucoties valsts pārvaldes iestādes funkciju veikšanā.

[11] Vienlaikus Senāts secina, ka apgabaltiesa ir kļūdījusies pieteicējai 2004.gadā konstatētā slēptā apliekamā ienākuma matemātiskā aprēķinā.

Spriedumā apgabaltiesa atzina, ka 2004.gadā pieteicējas līdzekļu izlietojums bija Ls 11270,72 (2370,72+8900=11270,72): šo summu veidoja Centrālās statistikas pārvaldes uzrādītā viena iedzīvotāja pilnā iztikas minimuma preču un pakalpojuma groza vērtība attiecīgajā gadā pašai pieteicējai Ls 1185,36 un tās apgādībā esošajām divām personām Ls 1185,36, bet par Ls 8900 tika iegādāti īpašumi. Savukārt pieteicējas naudas līdzekļu avoti 2004.gadā bija ieņēmumi no algota darba Ls 1318,80 un skaidra nauda Ls 5245,74, kopā Ls 6564,54. Līdz ar to apgabaltiesa konstatēja slēpto apliekamo ienākumu Ls 4641,53 (11270,72-6564,54=4641,53), nevis Ls 4706,18, kā tam vajadzēja būt, pareizi veicot matemātisko aprēķinu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa ir pieļāvusi matemātiskā aprēķina kļūdu, kas rezultātā ir ietekmējusi pieteicējas iedzīvotāju ienākuma nodokļa apmēru par 2004.gadu un kopējo iedzīvotāju ienākuma nodokļa un soda naudas apmēru par auditējamo periodu, kas noteikts sprieduma rezolutīvajā daļā. Vienlaikus konstatētā kļūda ir acīmredzama, tādēļ Senāts atzīst, ka apgabaltiesas sprieduma atcelšana šā iemesla dēļ būtu pretēji procesuālās ekonomijas principam.

Administratīvā procesa likuma 260.pantā paredzēts pārrakstīšanās un matemātiskā aprēķina kļūdu labošanās mehānisms. Saskaņā ar minētā panta pirmo daļu tiesa pēc savas iniciatīvas vai administratīvā procesa dalībnieka lūguma var izlabot nolēmumā pārrakstīšanās vai matemātiskā aprēķina kļūdas.

Konkrētajā gadījumā šis mehānisms netika izmantots, tomēr, Senāta ieskatā, tas būtu visatbilstošākais risinājums, kā novērst sprieduma neprecizitāti. Līdz ar to tiesai vai procesa

dalībniekiem ir tiesības, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 260.pantu, izlabot spriedumā konstatēto matemātiskā aprēķina kļūdu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 260.pantu, 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 29.jūnija spriedumu, bet *V.A.* un Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzības noraidīt.

Nosūtīt lietu Administratīvajai apgabaltiesai jautājuma izlemšanai par matemātiskā aprēķina kļūdas labošanu.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators	*(paraksts)*	A.Guļāns
Senatore	*(paraksts)*	J.Briede
Senatore	*(paraksts)*	V.Krūmiņa

NORAKSTS PAREIZS

Senators A.Guļāns
2011.gada 13.maijā